

La favorita de l'Harem

andreu MARTÍN

crims.cat

Andreu Martín (Barcelona, 1949) és escriptor especialitzat en novel·la negra i policíaca des que el 1979 va publicar *Muts i a la gàbia*. El 1980 va rebre el premi Círculo del Crimen per *Pròtesi*. Posteriorment, ha escrit nombroses obres del gènere que han estat guardonades, com *Si és no és* (amb el Deutsche Krimi Preis International a la millor novel·la policíaca publicada a Alemanya), *Barcelona connection* i *L'home que tenia raor* (totes dues amb premis Hammett concedits per l'Associació Internacional d'Escriptors Policiacs), *Bellíssimes persones* (que, a més del Hammett, també va obtenir el premi Ateneo de Sevilla) o *De tot cor* (premi Alfons el Magnànim). A més, ha rebut el prestigiós premi Pepe Carvalho, al festival BCNegra, que guardona tota una trajectòria —de més d'un centenar de novel·les—. Ha escrit també gènere eròtic i novel·la infantil, on, juntament amb Jaume Ribera, ha creat el personatge Flanagan, la primera novel·la del qual, *No demanis llobarro fora de temporada*, va rebre el Premi Nacional de Literatura Juvenil.

Torna l'Harem del Tibidabo, el prostíbul modernista més luxós de Barcelona, amb la seves portes de roure, els vitralls heràldics i les gàrgoles de castell. Tot com sortit d'un conte si no fos perquè el regent del bordell, l'histriònic Emili Santamarta, es veurà submergit dins d'una trama on haurà de defensar innocents en una lluita entre policies corruptes i, sobretot, entre dos clans que volen fer-se amb el monopoli del tràfic d'armes i drogues de la ciutat: els De Santiago, perillosos i alhora sofisticats, i els Klein, comandats per dos despietats nans rodanxons de metre i mig, extremament cruels, que només cerquen venjança per la mort del seu estimat fill, el Delfí. Un cop més, l'escriptor ens endinsa en una Barcelona violenta, fosca i sòrdida amb una galeria repleta de personatges estrafolaris, i tot plegat, com no podia ser d'una altra manera, farcit de l'humor àcid i corrosiu del seu protagonista principal, l'exagerat i teatral Mili. Després d'inaugurar la col·lecció amb *Història de mort*, i seguir amb *L'Harem del Tibidabo* i *Tothom et recordarà*, Andreu Martín repeteix a «crims.cat» amb la segona entrega del seu Harem, on un cop més l'acció torna a ser ràpida i violenta com un tret.

LA FAVORITA DE L'HAREM

GENER 2020

Primera edició: gener del 2020

Per a Josep Forment, sempre al nostre costat

© Andreu Martín, 2020

© de la present edició: Editorial Alrevés, 2020

Director de la col·lecció: Àlex Martín Escribà

Disseny de la col·lecció: Mauro Bianco

crims.cat

Editorial Alrevés S.L.

C/ València, 241, 4t. • 08007 Barcelona

crims@crims.cat • info@alreveseditorial.com

ISBN: 978-84-17847-34-0

Codi IBIC: FF

Producció de l'ebook: booqlab.com

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del «Copyright», la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant el lloguer o el préstec públics. La infracció dels drets mencionats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (Art. 270 i següents del Codi Penal). Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pot contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

LA FAVORITA DE L'HAREM

ANDREU MARTÍN

ALREVE⁹S
BARCELONA 2020

crims.cat

Es diu crims.cat i és una col·lecció de novel·la criminal en llengua catalana, amb voluntat d'englobar tot tipus d'etiquetes i subgèneres: negre, policíac, espionatge, detectivesc, enigma...

L'empenta, a càrrec de l'editorial Alrevés, ens sembla de prou importància per prendre'ns seriosament la iniciativa: sis títols l'any, on es combinen autors de casa amb noms estrangers europeus de ressò i prestigi que avui són desconeguts en totes les llengües de l'Estat.

Així doncs, omplim un gran buit dins del mercat editorial en llengua catalana. Ara que ja és extensament reconegut l'èxit d'aquestes històries dins i fora de les nostres fronteres, cal unir esforços en la nostra llengua per intentar evitar la dispersió editorial que viuen tots els autors que cultiven allò que Raymond Chandler va anomenar «el simple art de matar». Simple o no, creiem que és el moment idoni per aconseguir totes aquelles veus que reclamen des de fa un grapat d'anys la presència d'una col·lecció nostrada com ho va ser en el seu moment La Cua de Palla.

Per la nostra banda, sempre ens proposem —i esperem que no només es quedi en un propòsit— fer la millor de les seleccions i poder oferir-vos un bon catàleg d'autors units en una col·lecció que respon —això sí— a tots els criteris indispensables que caldria tenir presents sempre:

un disseny identificador, unes cobertes suggeridores, una numeració i, és clar, una tria coherent de títols.

Amb aquestes aspiracions, us convidem a passar aquesta pàgina i a començar a llegir. Hi trobareu un tipus de lectura, no ho oblideu, que ha delectat esperits de tota mena i de totes les contrades, i que novament ara podem tornar a fer en la nostra llengua.

De manera que ja ho sabeu: si voleu llegir la millor novel·la negra en català, llegiu crims.cat!

Dirigida per Àlex Martín Escribà

El respecte es guanya, el respecte no s'imposa.

SERGIO RAMOS

La relació amb la meva mare s'ha refredat molt des que es
va morir.

PEPE COLUBI

1

El xicot que es deia Delfí i va morir

Els Gorditos són molt divertits.

Grassonet i grassoneta, com dues boles, com dues caricatures del Naranjito, tan iguals que semblen més germans que matrimoni, metre seixanta ell, metre setanta ella, els dos mirant-te en contrapicat amb aquells ulls penedits de ser com eren, suplicant comprensió, amor i compassió. Ell és el que els francesos en dirien un *faux fofo*, un fals fofo, aparença d'os de peluix i consistència de tros d'enderroc de formigó armat; ella és una mena de Venus de Willendorf, d'edat no indefinida sinó infinita, capaç de resistir qualsevol desgast del paleolític ençà.

Els Gorditos, també coneguts com a Sambitos, són tan divertits que, fins i tot quan em van explicar com els van matar el fill, em petava de riure. Ell ho feia amb el to del Gila quan deia allò de «*M'habéis matao a un hijo pero m'he reído más...*».

—El Delfí no estava fent res, no va fer res, segur que no va fer res perquè mai no havia fet res...

La Gordita intervenia amb frases curtes per matisar:

—Mai no havia fet res de bo.

—No sabia fer res, el pobre.

—No sabia fer res de bo.

—No servia per a res. O sigui que, quan van arribar els picoletos, pots estar segur que no va fer res. «Uh?», que

deia sempre, com un babau, «Uh? Què passa?». Si no sabia ni conduir, que li vaig regalar aquell Ferrari, perquè me l'estava demanant des dels dotze anys, «Que vull un Ferrari Testarossa, que vull un Ferrari Testarossa», «Però tu saps el que val un Ferrari Testarossa?». Quan va fer els setze anys li vaig regalar el Ferrari 458 Italia, de sis-cents cavalls, dos-cents setanta mil euros i gràcies, i li dic «Té, ja tens el teu Ferrari, ara hauràs d'aprendre a conduir». I em diu «Ja sé conduir, tothom sap conduir, si el Caracas sap conduir, jo també sé conduir»...

—Pobret, el Caracas, que lleig que és —es lamentava la Gordita compassiva.

—És veritat que el Caracas, a més a més de lleig, és una mica curtet, però, com a mínim, va fer els cursos per treure's el carnet, la pràctica i la teòrica i la resta.

—Que lleig. Quina cara més difícil.

—El Delfí va tirar pel dret i, és clar, cinc hores després de seure al volant, va estampar el Ferrari contra la tàpia del fons del carrer. Un mes en coma, no sé quants ossos trencats i el Ferrari irrecuperable. Que el proper Ferrari no l'hi vaig regalar fins que es va treure el carnet, és clar.

—I quan van voler atracar la joieria del passeig de Gràcia? —recordava la Gordita com qui invoca una desgràcia irreparable.

—També amb el Caracas, el pobre, que era tan lleig que, de petit, li deien Caramerda. Després, es va fer respectar i li deien Caracaca i, al final, Caracas. No sé de quin dels dos va ser la idea de disfressar-se de cubanes riques, borratxos i penjats com quadres que anaven, maquillats com putes, amb pestanyes postisses i llavis vermells i les ungles pintades, amb uns vestits que es pensaven que la cubana normal, un dia qualsevol, va a l'oficina com si anés a la rua del Carnaval... Ensenyant les cames peludes, que estaven

segurs que amb les mitges no es notaria que no s'havien depilat.

—I aquelles sabates de taló de pam i mig —va afegir la Gordita—, que, a la porta de la joieria, just quan treien les pistoles, el Caracas es va torçar el turmell i va caure potes enlaire, que fins i tot al magistrat se li escapava el riure quan els van jutjar...

—O sigui —el Gordito va al gra per acabar el relat—, que era un inútil. Que li vam posar Delfí com a fill de reis, com a fill nostre, però va resultar que era el Delfí de debò, el de la fi, l'últim de la fila, un desastre, que amb els picoletos no va fer res, segur, perquè no sabia fer res. No podia fer un *bisnes* com Déu mana. Ho va voler fer pel seu compte, per fer-nos la competència a nosaltres mateixos, als seus pares, per demostrar no sé què, i li va sortir com el cul, és clar. Ell i el Caracas van quedar amb aquells negres al polígon de la Pròspera, en aquella placeta del fons que només té un accés, allò que es diu un cul cagat. Una puta trampa. I, efectivament, arriben els negres amb la mercaderia i el Caracas i el Delfí mostren la pasta i, quan tenen les mans sobre la pasta, entren els picoletos, centenars i centenars de picoletos vestits de negre, emmascarats, amb ulleres de visió nocturna, armilles antibales i armes llargues, i el nen va aixecar les mans, que el Caracas l'hi va explicar a l'advocat, el nen «Uuh? Què passa?». I el Caracas, mira que és lleig, agafa la retallada, que li va preguntar l'advocat «Però tu per què cony vas agafar la retallada», i ell li va dir «Per protegir el Delfí», que diu que ens ho havia promès a nosaltres, que protegiria el Delfí, i agafa l'arma. I els picos es van posar a disparar com l'Al Pacino a *El precio del poder*. Però no van disparar al Caracas, no: van disparar al Delfí, perquè el van reconèixer i, com que era el nostre fill, el van destrossar.

—El van pelar, pobret —va resumir la Gordita.

—I ara, com pots comprendre, com és natural, com faria qualsevol pare responsable, estem buscant el picoleto que el va matar, i el trobarem, i quan el trobem el crucificarem com al Sant Crist, amb corona d'espines i penetració anal incloses.

2

Diaris plens de merda i visita de la Popotitos

Si la nit anterior no he tingut una orgia, una bacanal, un concurs de ball o alguna altra de les obligacions que comporta el meu negoci, surto del llit entre les set i les vuit. Em desperta la Maragda, la col·laboradora més matinera des que va abandonar l'atenció directa al client per fer-se càrrec de l'administració i el manteniment de l'Harem, i ho fa des de la porta, encenent els llums, o des d'entremig dels llençols acaronent-me, segons la inspiració o mania o depressió amb què hàgim acabat el vespre. Des de la porta o des dels llençols, però, acostuma a dir «Para ja de roncar, dormilega».

Dedico a la cambra de bany tant temps com cal. Potser en aquella època hi esmerçava més estona perquè m'havia depilat el cos, rapat i afaitat bigoti i barba, pit i esquena, aixelles, pubis i melic, i cada dia en el mirall trobava un desconegut encantat de saludar-me. Abans jo era pelut pelut, aquell pacient que preguntava al metge: «*Doctor: ¿qué padezco?*», i el metge em responia: «*Padece usted un ozito*». I ara era una mena de nadó monstruós i libidinós. «Ei, Mili, et trobo diferent, estàs fantàstic, què t'has fet?»

Em poso roba discreta, samarreta de marca sense distintius, texans i espadenyes del carrer d'Avinyó, i surto del dormitori per la porta dissimulada darrere del

prestatge carregat de llibres que es desplaça cap a un costat sobre un rail.

Travesso aquella estança que sembla que no serveix de res, com un tallafoc, on s'amaga l'accés al túnel que comunica amb les clavegueres, i accedeixo al magatzem del restaurant, d'allà a la cuina i, finalment, arribo al menjador. No feia gaire que obríem a primera hora del matí per servir esmorzars als treballadors de les empreses dels voltants. Croissants i cafè de primera qualitat. M'instal·lo en un racó i llegeixo els diaris en diagonal.

Deveu recordar aquella època. Van començar a aparèixer a la premsa notícies sensacionals protagonitzades per guàrdies civils corruptes. Especialment, a *El Periódico*. Us en recordeu? El primer escàndol va esclatar el dimecres 16 d'octubre: un parell d'agents de la caserna del carrer de Sant Pau, germans i coneguts com els Catalufos, van ser detinguts perquè estaven implicats en una xarxa de tràfic de dones albaneses i gregues. Les feien addictes a l'heroïna i les portaven a Catalunya per prostituir-les. Els Catalufos eren propietaris d'un apartament, al Poble-sec, que es feia servir com a pis franc on s'encabien les dones quan arribaven aquí, abans de distribuir-les per diferents prostíbuls. Aquell dia, il·lustrava la primera plana una fotografia on es veia una colla de dones joves, fins i tot massa joves, baixant d'una furgoneta Mercedes amb els distintius de la Guàrdia Civil just davant del domicili dels Catalufos al Poble-sec. Signava el reportatge Marissa Alavés, una coneguda periodista especialitzada en successos i tribunals, i resultava revelador que la notícia saltés poques hores després de fer-se efectiva la detenció. Vaig interpretar que la reportera tenia l'exclusiva abans que la Guàrdia Civil i que havia avisat els comandants de la zona que estava a punt de publicar-la. Me'ls imagino

esverats suplicant-li que no ho fes abans que ells haguessin resolt el problema, potser la van convidar a participar en l'operatiu i tot. Primer la detenció i després la notícia, aquest era l'ordre correcte.

Van seguir uns dies de xivarri descontrolat a la premsa. Declaracions dels oficials caps de zona, tertúlies amb teories d'allò més imaginatives, «Els independentistes falsifiquen proves per desacreditar la Benemèrita», «Assumptes Interns de la Guàrdia Civil inicia una investigació a fons de tres-cents agents»...

No va durar gaire temps, però, perquè sis dies després Marissa Alavés i *El Periódico* tornaven a trasbalsar l'opinió pública.

Dilluns 21 d'octubre: quatre agents de la Guàrdia Civil formaven una banda que es llogava per clavar pallisses i extorsionar botiguers en el barri de Baró de Viver, en el districte de Sant Andreu. Van ser gravats amb el mòbil per un veí quan estomacaven l'amo d'una carnisseria halal i, encara que vestien de paisà, els quatre resultaven perfectament identificables. La setmana següent, mentre la premsa digital i impresa, les ràdios i les televisions i les tertúlies públiques i de cafè es preguntaven a crits què estava passant amb la Guàrdia Civil de Barcelona, Assumptes Interns va inculpar una dotzena més d'agents per haver encobert els quatre malfactors entorpint investigacions incoades anteriorment i proporcionant-los coartades falses.

Va intervenir el Ministeri de l'Interior fent declaracions institucionals on es treia importància a «fets que no són tan estranys en cap policia del món» i es culpava la premsa d'«alimentar l'escàndol de manera malintencionada».

Marissa Alavés es va fer molt popular perquè ella era qui signava els reportatges i perquè la Guàrdia Civil la va

portar a la caserna i la va interrogar perquè els revelés les seves fonts. L'entrevistaven col·legues dels mitjans més diversos per preguntar-li: «Sortiran més casos?».

Jo també tenia curiositat. Vaig aprofitar un dia que ens visitava la Semíramis per tractar d'obtenir més informació. La Semíramis, en el món real, es deia Priscil·la Arzúa, era sergent de la Guàrdia Civil i treballava a l'Harem com a col·laboradora ocasional, quan necessitava algun plus econòmic o tenia ganes de marxa. No la teníem com a fixa ni en cap catàleg, i només venia quan volia i normalment era ella qui es portava els clients. Com a bona policia, era summament paranoica. El primer dia, li vaig dir que tenia un nom molt comercial, com *Priscilla, reina del desert*, i gairebé li va agafar un atac. «Priscilla!», va cridar. «Em descobririen de seguida!» Li vaig suggerir el nom de Semíramis perquè em recordava la Rhonda Fleming de *Semíramis, esclava y reina*, tan sexi, pèl-roja i amb biquini daurat ballant a l'antiga Babilònia de Cinecittà.

La vaig portar al Despatx de Rebre.

Em contemplava tensa esperant una mala notícia. Li vaig preguntar:

—Què en saps, d'aquests escàndols de la Guàrdia Civil?

No en sabia res. Només que els oficials estaven molt nerviosos, investigant i demanant responsabilitats a crits pels passadissos. Era evident que algú tenia un magatzem de dades contra la Guàrdia Civil i estava disposat a anar-lo traient a la llum.

—A tot arreu se'n fan, de covards i d'imbècils. Són covards perquè volen ser delinqüents però no s'atreveixen. Es pensen que estaran més segurs si delinqueixen des de l'altra banda de la ratlla vermella. Com si no haguessin de tenir por dels dolents si col·laboren plegats. No tenen collons per saltar-se les lleis sense la protecció de

l'uniforme. Són uns merdes. I són imbècils perquè es pensen que mai no els pot passar res, que la placa els atorga el control absolut, tant en el cos com en les línies enemigues. I és al revés: estan pringats, són uns pringats. No s'adonen que estan exposats al xantatge per davant i per darrere. —Així parlava la Priscil·la. És fantàstica. Però de seguida la vencia la paranoia. Parpellejava i em mirava amb menyspreu, i sospirava—: Com jo, per altra banda. Sàpigues que en la meva pistola reglamentària hi tinc una bala...

—Amb el meu nom —li vaig replicar—, sí, ja ho sé. M'ho dius cada vegada que parlem.

—Perquè no vull que te n'oblidis. Perquè ets l'únic al món que sap qui és la Semíramis. I si alguna vegada algú se n'assabenta...

—No —goso corregir-la—: Si alguna vegada apareix el perill que algú se n'assabenti...

—... Tindràs la teva bala.

—Però, aleshores, Semíramis, reina de Babilònia, perquè no ho deixes córrer? Segur que no necessites els calés que guanyes aquí.

—Sí que els necessito. Però, a més, no ho deixo córrer perquè m'agrada el perill.

—Però a mi no, cony. I m'acabes d'amenaçar amb fotre'm un tret.

Una setmana després de la notícia dels picoletos extorsionadors, com una maledicció, el dilluns 28 d'octubre, festivitat de Sant Judes Tadeu, aquell apòstol tan intel·ligent que va preguntar a Jesucrist com era que es manifestava només als seus deixebles i no a tota la humanitat de cop, cosa que els estalviaria molta feina, va saltar a *El Periódico* un nou escàndol de la Guàrdia Civil de Barcelona.

Sis agents destinats a les duanes portuàries tenien en una nau de la Zona Franca un contenidor amb nou-cents quilos de cocaïna que anaven venent a poc a poc, a través d'una xarxa pròpia. El contenidor havia arribat procedent de Colòmbia feia tres mesos, ningú no l'havia reclamat i l'havien arraconat en el fons d'un magatzem on esperaven que ningú no el detectés fins que haguessin exhaurit la mercaderia.

Un cop més, el reportatge venia signat per Marissa Alavés i il·lustrat amb la seva foto de carnet, on se la veia riallera, tan satisfeta de si mateixa, prou robusta, dura i descarada per plantar cara a qualsevol policia, delinqüent, advocat o jutge que s'atrevis a encarar-se-li. Els seus ulls deien «Què passa?». M'hauria agradat conèixer-la.

Estava llegint el cas dels picoletos traficants a la taula del racó, esmorzant cafè amb llet i croissants, quan una noia molt prima es va dirigir al cambrer i li va preguntar per mi. Mili Santamarta.

Li devia semblar que el cambrer la ignorava, perquè el meu empleat es va disculpar i es va dedicar al seu telèfon mòbil. Em va escriure un *whatsapp*. «Una noia et vol veure.»

Jo vaig donar una ullada a la pantalla, una ullada a la noia i vaig respondre.

«Que vingui.»

El cambrer es va dirigir a la visitant quan aquesta es pensava que ja se n'havia oblidat i li va indicar la taula on jo em trobava. Ella va fer uns ulls com unes taronges i va venir cap a mi, insegura.

Era una rossa prima, molt prima. Cames de Popotitos. Anorèctica fràgil com una nina de porcellana. Amb nas atípic i boca frunzida amb insinuació de petons, de sarcasmes o d'escopinades. No responia a la bellesa

estàndard que acostumen a demanar els clients. Què voleu que us digui, és una qüestió d'oferta i demanda. El cinema, les tanques publicitàries i l'art clàssic condicionen els gustos del públic, i us he de dir que, en circumstàncies normals, no li hauria donat cap oportunitat. A mesura que avançava cap a mi, se'm posava cara de «No».

Tímida, va seure a l'altra banda de la taula. Es mostrava estupefacta per la por, però de seguida em vaig adonar que aquella por mai no podria ensorrar-la, per terrorífica que fos. Si li deia que no l'ajudava, m'engegaria a la merda, sortiria al carrer i no cauria de genolls feta un mar de llàgrimes, sinó que s'empassaria els sanglots disposada a continuar bregant. M'ho deien els seus ulls, que refulgien amb els dolors i les humiliacions que havia patit al llarg de la seva existència, però també m'ho deia el seu nas, nas romà i carregat de duresa i autoritat. I aquella boca frunzida i armada per al combat i el crit de ràbia. Aquell sac d'ossos era la bellesa del coratge, de la lluita, encara que fos la lluita perdedora. Va moure els llavis un parell de vegades, desesmada, abans de parlar. Vaig témer un exabrupte. Les mans, de dits llargs i ossuts, s'aferraven al bolso com si el volgués destrossar.

—Mili Santamarta?

—No.

—No?

—No et puc ajudar.

—Només tu em pots ajudar. —Ho va dir d'una manera que ja vaig saber que no venia per demanar-me feina.

—Quina mena d'ajuda?

—M'has d'amagar. M'has d'amagar perquè em busquen.

—El món és molt gran i ple d'amagatalls.

—Sempre he dit que, si tenia algun problema greu, però greu de debò, només tu em podries ajudar.

La mirada se'm desviava cap a la pàgina dels narcopicoletos.

—Sempre ho has dit?

—Sempre.

—I ho has dit a molta gent? —Va empal·lidir. El món s'ensorrava al seu voltant. Vaig continuar—: Ets conscient que, si algú et busca i sempre has dit que jo t'ajudaria, el primer lloc on et vindran a buscar serà l'Harem, te n'adones?

L'esperança s'esmicolava. Per alguna raó, jo era el primer i l'únic recurs. Si jo fallava, no hi havia sortida. M'ho van dir les llàgrimes que van vessar i van córrer galtes avall. Es va mirar les mans i el bolso masegat. Capcota, va iniciar el moviment d'alçar-se de la cadira i girar-se d'esquena, però se'm va escapar la mà per atrapar la seva.

—Espera.

Aquest és Emili Santamarta. Perquè després digueu.

No em podia mirar. Com si les meves paraules l'haguessin convençut que no hi havia cap mena de relació possible entre nosaltres.

—Explica-m'ho.

Va negar amb el cap. Es va forçar per recuperar la capacitat de parlar sense sanglots.

—No t'ho puc explicar. Aquest és l'altre problema. Com vull que m'ajudis, si no et puc explicar per què? —Gairebé podia sentir els batecs del seu cor des de l'altra banda de la taula—. Em busquen i, si em troben, no sé què se'n farà de mi.

—Em pots dir, com a mínim, qui et busca?

Va alçar la vista. Tenia uns ulls molt bonics. No gaire grans, però expressius. Suplicaven. Va començar a moure el cap en sentit negatiu, però es va adonar que no em podia

negar la més elemental de les explicacions. Va obrir la boca, va omplir d'aire els seus petits pulmons i va dir:

—Els Gorditos, em busquen. El Sambito i la Sambita. —
No era tan senzill—: Bé, em busca altra gent, però el pitjor són els Gorditos. D'ells no me'n podria amagar mai si tu no m'ajudes.

3

El Llop, els tres Porquets i la Mona Lisa

Dilluns 28 m'havia vingut a veure la noia de cames de Popotitos.

Els homes dels Gorditos van arribar el dimecres 30 d'octubre, a mig matí.

Eren quatre. El Llop i els tres Porquets. Pobre de tu que et sentíssim dir-los així. L'Híper i els tres Gegants. L'Híper perquè es creia més que súper. I els tres Tambors, els tres Reis, els tres Mosqueters, els tres Tenors, com vulguis, però no els tres Porquets perquè et mataven. Eren els homes que representaven els Gorditos al carrer perquè el matrimoni que els comandava no sortia mai a la llum del dia. Es rumorejava que, si s'atreïssin a fer-ho, la policia els cauria a sobre immediatament i no podrien abandonar la presó la resta de la seva vida. I, si no, els seus enemics els calarien foc enmig de la via pública. Es rumorejava. El cas és que els Gorditos mai no sortien del seu amagatall, fos quin fos, i el seu braç armat i visible als carrers eren l'Híper i els seus tres acompanyants, els tres poders de l'Estat, els tres Tombs, les tres virtuts cardinals, els tres enemics de l'ànima, tan temuts com un càncer amb metàstasi.

L'Híper era un paio petit, de no més d'un metre seixanta, amb ulleres d'hipermetrop que li feien els ulls immensos, de vaca; erecte, cellajunt, empenyat i amenaçador,

caçadora d'ant marró, camisa vermella, pantalons grocs i sabates blanques, un figurí. Desprenia males vibracions. Els tres que l'acompanyaven eren germans, els Cañabate, coneguts com el Cañabate, el Cañabis (perquè fumava molt) i el Caña a seques, abduït per una tauleta o un mòbil connectat amb auricular a les orelles. Alts i robustos, li treien més d'un pam a l'Híper i feien que el seu cap semblés un nan. Els tres tenien cara d'indis de la selva profunda i feien molta por, malgrat que es tallaven els cabells com a hísters, ben curt dels costats i amb tupè amanerat i *arribaespaña*. El Cañabate mirava; mirava molt fixament, mirava i et travessava, mirava amb intensitat i interès i probablement s'aprenia de memòria cadascuna de les teves faccions i arrugues i després potser et podia descriure i fer de tu un retrat robot hiperrealista, i segur que no s'oblidaria mai més del teu careto. El Cañabis tenia talment l'expressió d'un peix estupefacte i una corpulència fofa i d'aparença inconsistent, de calamar podrit i pudent. El Caña a Seques vivia absent en la seva dependència obsessiva de les xarxes.

Els vam veure en les pantalles del Centre Logístic. Es van reunir els quatre a la barra del restaurant Dulzón, que no sé ni com els van deixar entrar, i, després de prendre's quatre cerveses, l'Híper va mirar el rellotge Rolex d'or. I els altres tres van mirar els seus respectius Rolex d'or, perquè un es fa narco, sicari i assassí per poder lluir Rolex d'or, i van sortir al carrer. Els vam veure arribar a la porta de l'Harem i pitjar el botó del videoporter.

No semblaven afectats per l'aspecte de la mansió, els forjats que adornaven la gran porta de roure, l'escut heràldic de l'*Hic et Nunc*, els vitralls gòtics, les gàrgoles pròpies del castell de la bruixa.